

คังซีลกีไม่เคยคิดอยากออกจากห้องด้วยซ้ำ ถึงแม้มันจะเป็นที่รโหฐาน ขนาดไม่กว้างมากนักและเต็มไปด้วยเศษขยะกับกองเสื้อผ้า(ที่แทบจะแยกกันไม่ออก) แต่การว่างได้นอนบนฟูกแข็งๆตลอดวันอาทิตย์ยามบ่ายเป็นเรื่องวิเศษสุดแล้วในวัยทำงานที่ความฝันถูกริดรอนหมดสิ้น จนเหลือเพียงแค่ความหวังที่จะได้นอนง่วงๆแทนการเป็นนักบินอวกาศในสมัยเด็ก

แต่แล้ววันนี้มันเปลี่ยนไป เธอต้องตะลอนออกจากหอพักไปยังร้านขายอาหารสัตว์เลี้ยงแทบจะทุกสถานแห่งในกรุงโซล เหตุเพราะยัยน้องสาวตัวดี – คิมเยริม – แอบไปซื้อกระต่ายมาตอนไหนก็ไม่รู้ ทั้งๆที่ตัวเองแค่มาพักกับเธอช่วงปิดเทอมไม่กี่อาทิตย์เท่านั้น แล้วตอนนี้ก็กลับไปอันซานเรียบร้อยแล้ว ทั้งภาระตัวขาวขนปุยไว้ที่ห้องเธอพร้อมคำสัญญาว่าจะกลับมาหาบ่อยๆ(สัญญากับกระต่ายนะ)

ตอนนี้ซีลกีขมวดคิ้วมุ่นขณะใช้สองนิ้วลูบปลายหาง เธอไม่รู้ว่า “หนูจู้” กินอาหารยี่ห้ออะไร ไอ้ของเก่าๆที่ห้องก็ทิ้งไปหมด และแหมงละว่าปกติหน้าที่ให้อาหารหนูจู้เป็นของเยริมอยู่แล้ว ฉะนั้นเธอจะไม่รู้เห็นด้วยแม่แต่แอะเดี๋ยวก็น่าจะไม่ใช่อะไรแปลก

“รับเป็นตัวไหนดีคะคุณลูกค้า”

หลังจากยืนคิดไม่ตกอยู่นานสองนาน ด้วยแววตากดดันของพนักงานในร้าน ทำให้ซีลกีจำใจหยิบกระเป๋าดังค์แบนๆขึ้นมาจับเงินคงคลังก่อนจะเอ่ยตอบเสียงอ่อย

“ฉันก็ไม่รู้ว่ายี่ห้ออะไรนะค่ะ ขอถูกที่สุดที่ร้านได้มั๊ยค่ะ”

หนูจู้กำลังเคี้ยวแก้มตุ้ย ซีลกีใช้นิ้วชี้เย็บที่หางมันก่อนจะพ่นลมหายใจใส่ลำพังตัวเองยังจะเอาไม่รอด นี่ต้องเจียดเงินค่าอาหารกลางวันส่วนหนึ่งมาให้กระต่ายขาวสายพันธุ์ดีนี่อีก คิดให้ตายยังงั้นเธอก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะเก็บมันไว้เป็นดั่งชีวิตเลยสักนิด แต่ถ้าจะให้ทิ้งไปมันก็จะใจดำเกินไปหน่อย เธอจึงพยายาม

ปรับสมดุลความดีกับความชั่วในตัวว่าตราบใดที่เลี้ยงหนูมา ก็ขอแกล้งไอ้กระต่าย
เจ้าปัญหานี้บ้างเถอะเพื่อความสะใจ

ซีลก็จับปลายหูสองข้างของหนูขึ้นมาม้วนเข้าหากันก่อนจะหัวเราะอย่าง
ลั่นสติ กรนดำกระต่ายไปสองสามคำก่อนจะเดินฮัมเพลงไปอาบนํ้า โดยที่ไม่รู้เลย
ว่าไอ้เจ้าอาหารที่ซื้อมานั้นเริ่มทำปฏิกิริยาผิดปกติ เลื่อมแสงขึ้นสองสามที จน
สะท้อนเป็นเงาวิ่งในนัยน์ตาดำสนิทของกระต่ายขาว

ซีลก็พาดผ้าขนหนูไว้บนไหล่ในขณะที่มือหนึ่งขยี้ผมที่เปียกหมาดพลางเดิน
ผิวปากออกจากห้องนํ้า ทุกอย่างปกติสุขดีและเหมือนจะดียิ่งขึ้นไปอีกเมื่อถึงแม่
พรุ่งนี้จะเป็นวันจันทร์แต่มันก็ตรงกับช่วงหยุดยาวพอดี เธอไม่มีความจำเป็นต้อง
นอนตั้งแต่สี่ทุ่มเพื่อให้ตื่นทันไปตอกบัตรตอนเก้าโมง

แต่ความสุขเล็กๆกำลังจะหายไปเมื่อดวงตาดีสังเกตเห็นความผิดปกติของ
กรงกระต่าย ประตูกรงถูกเปิดอยู่ และที่สำคัญกว่านั้นคือมันโล่งว่างเปล่า!!!

หนูหายไป!!

ถึงเธอจะไม่ได้นึกหวังไอ้กระต่ายขนปุยนั้น แต่ถ้าเริ่มีหวังเธอได้ถูกตัด
ออกจากกองมรดกแน่ พอกับแม่ลำเอียงยิ่งกว่าอะไรดี ขึ้นนํ้าตาน้องสาวเล็ดออก
มาลั้กหยด คังซีลก็มีโทษตายสถานเดียว

“หนูจ! หนูจ!” ซีลก็ตะโกนเรียกหา มีเสียงตะกุกตะกักตอบกลับมาพอให้
ใจขึ้นบ้าง “หนูจอยู่ไหน ออกมาเร็วเข้า จ๊ๆ”

เรียกเหมือนหมา – ถูก!! เธอมองหนูจไม่ต่างจากหมาลั้กเท่าไร๋ อันที่จริง
ถึงจะต้องเรียกหาหมูลั้กตัวเธอก็จะทำแบบที่ทำอยู่

เสียงตะกุกตะกักยังคงดังอยู่เรื่อยๆจนเธอจับทางได้ว่ามาจากในครัว
ประเด็นคือหนูจไม่มีทางไปถึงนั้นและทำกิจกรรมอะไรก็ตามที่ทำให้เกิดเสียงดังได้
ขนาดนี้แน่ เธอจึงเบนความคิดไปทาง‘โจร’มากกว่า‘จู้’

ซีลก็เ้ม้มปากแน่น เดินย่องเข้าพื้นที่มืดสนิท แต่ทว่าแสงไฟจากตู้เย็นทำให้
เธอพอจะเห็นเงาอะไรลั้กอย่างรางๆ แน่่อนว่านั่นสร้างความตกใจได้มาก ซีลก็ไม่
เปิดตู้เย็นทิ้งไว้ และหนูจเปิดตู้เย็นเองไม่เป็นแน่ๆ

เธอเห็น... ร่างเล็กที่นั่งอยู่ตรงตู้เย็น มีผมยาวสลวยแผ่กลางหลัง -ไอ้โจรนั่นเป็นผู้หญิง- โจรอย่างแน่แท้ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเข้าห้องคนอื่นยามวิกาลเช่นนี้ เมื่อมันใจแล้วว่าที่อยู่ตรงหน้าก็คือ'คนร้าย' เธอก็แทบทำอะไรไม่ถูก สองมือเปล่าตั้งทากำหมัด แต่คิดอีกทีหากเธอเข้าทางข้างหลังรวบขาร์ตไอ้โจรตะกละนี้ไปเสียเลยน่าจะแน่อนกว่าเอากำลังเข้าสู่ ซิลกิจึงไม่รีรอที่จะเอื้อมมือไปตะครุบร่างที่กำลังคู้ยตู้เย็นอย่างเอาเป็นเอาตาย

แต่แล้วสัมผัสแปลกๆก็ทำเอาซิลกิหน้าซีดเผือก มันนุ่มนวลแต่ก็มีอะไรบางอย่างผิดปกติสะกิดผิวหนัง ความรู้สึกคล้ายๆกับอะไรสักอย่างที่เธอก็มีแต่-ไม่กล้าคิด สัมผัสเด่นขนาดเล็บบริเวณหน้าอกมันจะเป็นอะไรไปได้อีก

แกมไอ้คนโตนรวบตัวอยู่ก็ไม่ได้ขัดขึ้นเลยสักนิด ยังมีหน้าหันมามองตาแป๋วในขณะที่แครอทยังคาปาก แว็บแรกซิลกิใจกระตุกกับความสวยงามขนิบทำลายล้างของคนตรงหน้า แว็บที่สองซิลกิขมวดคิ้วเมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมที่โผล่ขึ้นมาจากหัวไหล่ และแว็บที่สาม ซิลกิแทบเป็นลมล้มหงายตึงเมื่อเห็นหล่อนอยู่ในสภาพเปลือยกายหมดจด'และที่เธอสัมผัสไปนั่นก็หน้าอกหล่อนเต็มๆ!

Full

ซิลกิเท้ามือกับอ่างล้างหน้าขณะที่มองตาตัวเองในกระจก หยดน้ำใสไหลลู่ไปตามรูปหน้า เธอหลับตาครั้งหนึ่งก่อนจะลูบมันออกไป ต้องตั้งสติได้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้คือหนูจหายไปและมีผู้หญิงคนหนึ่งมาแทน

ผู้หญิงท่าทางไม่สมประกอบ แล้วก็เรียกแทนตัวเองว่า 'หนูจ'

พอจะเรียบเรียงสติได้ก็เดินกลับเข้าห้องนอนไป ที่ตอนนี้เตียงของเธอถูกยึดครองโดยยัยผู้หญิงคนนั้นที่กำลังนั่งแกะผ้าสีส้มอยู่ แน่ละว่าซิลกิจัดแจงหาเสื้อผ้าให้หล่อนใส่ - ไม่สิ จัดแจง **ใส่เสื้อผ้าให้หล่อน**เรียบร้อยแล้ว บุคคลผู้อ้างว่าตัวเองเป็นหนูจกำลังจ้องเธออยู่ ในขณะที่พื้นกระต่ายคู่ นั้นกำลังขบกัดแท่งแครอทซ้ำๆ

ซิลกิยืนกอดอกฟิงขอบประตูไม่กล้าเดินเข้าไป และสบตากับหล่อนอย่างไม่ลดละ หูกระต่ายของหล่อนไหวพริ้วๆ มันโอนเอียงไปมาและตกพับลงมาข้างหนึ่ง

“หนูจ-เอ่อ เธอนะ มาจากไหนกันเน?” เด็กสาวไม่ตอบแต่ชี้ไปที่กรง “ไม่-ไม่สิ หมายถึงบ้านของเธอ มาจากไหนกัน แล้วเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร?”

“เราก็อยู่ด้วยกันมาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรอคะ” หล่อนเอียงคอตอบ หูกระต่ายทั้งสองชี้ตรงแนว “พีเยริมพาฉันมาที่นี่ แล้วก็พี่ชิลกิ” หนูจุมวดคิ้วแน่น ละมือจากแครอทมาชี้หน้าเธออย่างเอาเรื่อง “ชอบแกล้งหนูจ”

ชิลกิสบถคำหยาบคายวนเวียนในหัวไม่เลิก แน่นอนว่าเธอไม่คิดเชื่อแน่ แต่ทุกอย่างก็เหมือนจะบังคับให้เธอเชื่อไปเสียหมด ครั้นจะลองดิงไอ้หูกระต่ายข้างบนหัวคนข้างจ้อ เจ้าหล่อนก็โอดโอยเหมือนกับว่ามันเจ็บเสียเต็มประดาจนเธอทำใจไม่ถึงไม่ลง อีกเรื่องที่เธอไม่รู้ว่ตัวเองตาฝาดไปหรือเปล่า แต่ตอนใส่กางเกงให้หล่อน – เอ่อ ยัยจจะไรนั่นไม่รู้วิธีใส่เสื้อผ้า – เหมือนกับว่าทางสีขาวปุกปุยจะติดอยู่ที่กันหล่อนพอดี

หญิงสาวสะบัดหน้าไล่ความคิดตัวเองออกไป แล้วหวังว่าทั้งหมดจะเป็นแค่ความฝัน ถ้าหากเธอหยุดมองดีๆ ที่เตียงแล้วจะได้ไม่พบไม่เห็น ไม่เจออะไรที่ผิดแปลกพิสดาร ขอแค่เป็นผ้าห่มเถอะที่กองอยู่บนเตียง

แต่มันไม่ใช่แบบนั้น และไม่มีทีท่าให้เธอคิดเข้าข้างตัวเองได้ ชิลกิจำใจเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อสำรวจร่างเล็กที่กำลังสนใจแครอทอยู่ หูที่ชี้ตั้งขึ้นโบกไปมาคล้ายกับว่าจะสื่อถึงอารมณ์สุนทรีย์ของเจ้าตัว

“เธอนะคือหนูจจริงๆหรอ” แน่นอนว่าหล่อนพยักหน้า

ชิลกิถอนหายใจเฮือกใหญ่ มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก แต่ทำไงได้ในเมื่อมันเป็นไปแล้ว? เธอนั่งลงข้างๆ ก่อนจะยื้อแย่งแครอทที่หล่อนกัดมาถือไว้ “คุยกันดีๆ ก่อนคิดจะกินไปถึงไหนนะเจ้ากระต่ายอ้วน”

“หนูจอ้วนตรงไหนกันคะ!!”

ชิลกิไม่สนใจหล่อน แต่เร่งร่ำถามเอาความต่อ “เธอกลายเป็นคนได้อย่างไร”

กระต่ายสาวสายหัวไม่รู้เรื่อง ก่อนจะใช้สายตาแป้วแหวจะสื่อความแทนว่าอย่ามาคาดคั้นอะไรหล่อนเลย ซึ่งนั่นก็ยิ่งกว่าได้ผล ชิลกิถอนหายใจอีกรอบก่อนจะตัดสินใจ

“ฉันขอเดาว่าเธอไม่รู้อะไรทั้งนั้นแหละ แล้วก็ไม่ต้องสนใจจะรู้ด้วย ถูกไหม”

“ก็ตอนนี้ไม่เห็นว่ามันจะต่างกับตอนที่หนูจูเป็นกระต่ายตรงไหนคะ”

ซีลก็ถึงกับหลับตาแน่น – ต่าง ต่างแน่นอน ต่างชิบเลย ลำพังแค่ต้องคอยสับเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หล่อนเธอก็จะเป็นลมล้มพับไปอยู่แล้ว เรื่องอาหารการกินล่ะ เธอต้องซื้อแครอทเข้าห้องทุกอาทิตย์ทั้งๆที่ซีลก็เลยไปซูปเปอร์นะหรอ แล้วไหนจะเรื่องทีนอน นี่เธอต้องแบ่งที่ให้ยัยตัวนี้มันมาเบียดจริงๆดิ

แล้วไอ้หูตุงๆแบบนั้น ขึ้นพาดออกไปข้างนอกจะได้โดนคนหัวเราะเยาะแน่ ไม่สิถ้ามันแย่กว่านั้น ถ้าพวกนั้นรู้ว่ามันเป็น *หูจริง*ๆ ขึ้นมา หนูจูของเธอคงได้ระหกระเหินไปกบดานอยู่ตามสถานวิจัยต่างๆเป็นแน่ แล้วถ้าเป็นแบบนั้น ร่างกายของหนูจูจะโดนแยกชิ้นส่วน ทดลองกับยาสารพัดพิษ

“เออ-ไม่ต่างก็ไม่ต่าง” เธอก็ยอมแค่ตอนนี้แหละวะ “แต่มนุษย์นะไม่แตะแครอทตอนเที่ยงคืนหรือกรูมัย ยิงเป็นพวกมนุษย์สาว ๆ สวยๆแบบนี้”

“หนูจูสวยหรอคะ”

“...” ซีลก็ขมวดคิ้วมองหล่อนตาขวาง ทำไมมันน่าหมันไส้แปลกๆเวลาเห็นคนหน้าเหมือนนางเอกซีรีส์ช่องเคบีเอสกำลังถามว่าตัวเองสวยหรือเปล่า เหมือนหล่อนไม่เคยเห็นตัวเองในกระจก(ซึ่งจริงๆมันก็คงเป็นแบบนั้น) เพราะงั้นเธอตอบแทนให้ก็ได้ “สวย”

เท่านั้นแหละที่หนูจูยับเข้ามาใกล้ จ้องตาเธอราวกับว่ามันเป็นแครอทแท่งที่สอง

“สวยจริงๆด้วยคะ” หล่อนคงเห็นหน้าตัวเองสะท้อนอยู่ในดวงตาของเธอ

“อ...เออนั้นแหละ เห็นมั้ยะ บอกแล้วก็ไม่เชื่อ”

“พี่ซีลกินะ... สวยจริงๆด้วยคะ”

ปัด! เธอได้ยินเสียงความเขินทะเลปรอท แบบชนิดที่ว่าต้องระบายลมออกหู ศีรษะร้อนและแดงเถื่อทุกอย่างกับถูกจับไปดม เกิดมาเป็นคนทั้งที่เธอจะมานั่งเขินไอ้กระต่ายเจ้าปัญหาแบบนี้จริงๆหรอเนี่ย

หลังจากจับหนูจูไปล้างหน้าแปรงฟัน(เธอทำให้ทั้งหมดอีกเช่นเคย) เตรียมเข้านอนแล้ว ซีลก็จัดแจงให้กระต่ายสาวนอนห่มผ้าอย่างดี ก่อนตัวเองจะเดินไป

ปิดไฟแล้วใช้สัญญาณญาณเดินกลับมาไม่ให้หัวเข้ากระแทกกับเตียง พรุ่งนี้เธอค่อยคิดวิธีอื่นๆก็แล้วกัน ปัญหาที่ตามมาจากนี้นะมีไม่ถ้วนแน่ อย่างน้อยๆก็ไอ้เด็กคิ้วบางน้องสาวเธอละหนึ่งคน นี่ถ้ารู้ว่ากระต่ายลูกกรอกกลายเป็นผู้หญิงเต็มตัวขนาดนี้ก็ไม่ว่าจะว่ายังไงเหมือนกัน

เธอหลับตาลง แน่นนอนหวานนอนไม่หลับ แต่ไอ้คนตัวเล็กขำๆนี่เหมือนทั้งชีวิตไม่มีอะไรให้เครียดจริงๆ ถึงได้หลับสนิทไร้ความกังวลถึงขนาดนั้น แหงสิ เกิดมาก็กินนอนอยู่สองอย่าง

แต่หลังจากนี้แหละที่ซิลกิจะได้รู้ กระต่ายไม่ได้ทำอยู่สองอย่าง

จุ๋มหนูจุกี่ตัวสั้นจนเธอตกใจ แต่ยังทำใจดีสู้เสือนอนนิ่งเป็นขอนไม้หายใจได้ แต่หลังจากนั้นมันก็ชักประหลาดขึ้นเรื่อยๆ เธอรู้ว่าคนขำๆกำลังขยับตัว ดีที่ขำนอกไฟยังเปิดสว่าง แสงที่ลอดผ่านผ้ามานทำให้เธอได้เห็นการกระทำของหนูจุกี่ได้ถนัดตายิ่งขึ้น ทำให้รู้สึกกังวลใจน้อยลง

แต่แล้วซิลกิก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อเห็นว่าคนที่กำลังลุกขึ้นนั่งกำลังถกเสื้อของตัวเองขึ้น – เธอชักไม่แน่ใจแล้วว่าการได้เห็นชัดๆแบบนี้ทำให้กังวลน้อยลงหรือมากขึ้นกันแน่

ทั้งตัวแข็งไปหมดแล้วตอนนี้ หนูจุกำลังทำอะไรอยู่เธอไม่สามารถคาดการณ์ได้ แต่หลังจากเพ่งพิจารณาดูดีๆแล้วเห็นว่าหล่อนกำลังพยายามถอดกางเกงออกด้วยซิลกิก็มีอันต้องร้องโหวกเหวกโวยวายห้ามเสียงดัง

“เฮ้ยเดี๋ยว! เธอกำลังจะทำอะไร! หนูจุกี่!” แต่ผิดคาดมากเมื่อเธอเอื้อมมือไปพยายามจะหยุดคนที่กำลังถอดกางเกงออกจากท่อนขา หนูจุกี่หันหน้ามามองเธอ แววตาเปลี่ยนไปสิ้นเชิงจนซิลกิขนลุกซู่ แล้วก็พาลไม่มีแรงไปเสียตื้อๆ มือที่กำลังจะห้ามหล่อนกลับกลายเป็นโดนหนูจุกี่ดึงไปกุมไว้แทน

ซิลกิตั้งตัวไม่ทันจริงๆตอนที่ยัยกระต่ายนั้นเอามือเธอไปหนีบไว้ที่หว่างขา แล้วทำเสียงครางชวนสยิวแบบที่เธอทนฟังไม่ได้เพราะจะต้องเป็นบ้าตามหล่อนไปแน่ๆ

“อ...อ้อ...”

“หนูจู้ หยุดนะ!” ไม่มีการทำตามคำสั่ง ยิ่งเธอพยายามชักมือกลับมาเท่าไร แรงดึงและความร้อนมหาศาลที่แผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งมือยิ่งทำให้ซีลกีหมดแรง หล่อนยังคงใช้สองขาหนีบมือของเธอไว้แน่นแล้วขยับสะโพกเป็นจังหวะ

ความเปื่อยขึ้นบนฝ่ามือเรียกร้องให้ซีลกีควรทำอะไรที่ถูกต้องเสียที ในเมื่อชักมือกลับมาไม่ได้เธอจึงใช้มืออีกข้างข้อนตัวสาวเจ้าออกไปจากเตียง ใช้แรงทั้งหมดที่มีประคองร่างเล็กเข้าไปไว้ที่ห้องน้ำแล้วจัดการลือคประตูละไม่ให้กระต่ายสาวก่อเรื่องอีก

ปัง ปัง ปัง!!

เสียงกระทบประตูอย่างแรงดังมาจากข้างในห้อง แต่ซีลกีไม่คิดจะเปิดให้หล่อนตอนนี้แน่ มีหวังเรื่องได้สืบसानบานปลายจนเป็นปัญหาหนักยิ่งขึ้น

“พี...พีซีลกีคะ” เสียงของหนูจู้แหบแห้ง เป็นเครื่องเร่งเร้าอารมณ์อย่างดีจนคนฟังใจสั่น ซีลกียืนกุมหน้าอกตัวเองแล้วก็ต้องตกใจเมื่อมันเปื่อยขึ้นไปด้วยของเหลวจากตัวของอีกคน

เธอเอาหนูแบบประตู ทุกอย่างเจียบสัดเหมือนคนในห้องนิงสนิท เมื่อมันใจแล้วว่าอาการที่ชวนให้ไบหน้าเห่อร้อนหายไป ซีลกีจึงได้ยอมเปิดประตูออก แล้วก็ต้องโทษตัวเองอีกครั้งทั้งๆที่ความจริงแล้วมันไม่ใช่ความผิดของเธอเลยสักนิด

เจ้ากระต่ายหูตั่งนั่งกอดเขามองเธอตาแป๋ว แล้วจะเป็นบุญคุณล้นพ้นถ้าหนูจู้ใส่กางเกงก่อนจะขยับตัวนั่งทำนั้น ซีลกีพยายามส่องมองไปทางอื่นที่ไม่ใช่อะไรก็ตามที่อยู่ตรงหว่างขา เธอยื่นมือสั้นๆไปจุดตัวหนูจู้ขึ้นมายืนตรงแล้วกระซอกไปเตียงเพื่อสวมเสื้อผ้าให้กระต่ายจอมชนที่ไม่รู้จักเวลาเวลา

“โอเค... ถ้าเธอรู้สึกอะไรแบบนี้ก็ให้บอกฉันดีๆ เข้าใจไหม” ซีลกีพยายามพูดด้วยสติครบถ้วน เสียงที่เก็กเสียงจนแหบแห้งขึ้นสูงต่ำไม่เท่ากันในแต่ละคำฟังดูน่าขันมากกว่าน่าเกรงขามเป็นไหนๆ “เรามีห้องน้ำ และเอ่อ เธอทำมันได้ด้วยตัวเอง”

หนูจู้ไม่สนใจฟังที่เธอพูดเลย ซีลกีรู้ได้ดีจากนัยน์ตาทว่าหนักที่รีนเป็นพิเศษ ทั้งตัดพ้อทั้งร้องขอ ทั้งอ้อนวอนและบังคับในเวลาเดียวกัน ซึ่งเธอก็พยายามที่จะสนใจกับการคลี่เสื้อผ้าที่หล่อนโยนทิ้งไปเมื่อสักครู่แทนการสื่อสารด้วยสายตาที่แสนจะร้ายกาจนั้น

“อ...เอ่อ แล้วกันนะ ฉัน-” แล้วหญิงสาวก็ต้องหยุดคำพูดไว้แค่นั้น เมื่อคุณกระต่ายหน้าสวยขยับใบหน้าเข้ามาใกล้เพื่อขบเม้มที่ขอบใบหูของเธอเบาๆ ซิลกีพยายามจะดิ้นขัดขึ้นให้ทันท่วงทีแต่ก็ไม่ หนูจูล็อคให้เธอนั่งติดเตียงได้ด้วยแค่ท่อนแขนเล็กๆ ปลายลิ้นที่ลากยาวตั้งแต่ก้นหูถึงปลายคางทำเอาคนที่นั่งอยู่รู้สึกกระชานไปทั้งตัว

“พ...พอแล้วหนู...ฟังพี่หน่อยค่ะ” หล่อนไม่สนสี่สนห้าอะไรตอนนี้แล้ว ถึงได้จู่โจมหนักขึ้นรุนแรง ลูกลำป็นหน้าตักเธอขึ้นมาประกบโหมจูบเธออย่างรวดเร็ว ไม่เปิดช่องว่างให้ได้คิดหนี ซิลกียกมือขึ้นประคองต้นขาของคนตรงหน้าไว้ แล้วลากขึ้นผ่านสะโพกกลมมนจนไปสัมผัสกับหางกลมเล็กน่ารัก

“อืม...” หนูจูล่งเสียงคราง หูกระต่ายยังโบกไปมาเร็วขึ้นอีกเมื่อหล่อนรู้สึกพอใจ ร่างเล็กยกตัวขึ้นไปนั่งคร่อมตักของคนตรงหน้า โอบรอบคอให้เธอใกล้เข้ามาอีกแล้วยึดตัวขึ้นเพื่อให้ตำแหน่งริมฝีปากตรงกับหน้าอกพอดี

สัมผัสนุ่มนวลที่ติดมือมาตั้งแต่หัวค่ำย่อนเตือนความทรงจำของซิลกีได้ดี เธอกดใบหน้าลงระหว่างอก สูดหอมไปฟอดใหญ่ก่อนจะค่อยๆ เล็มเลียตั้งแต่โคนถึงปลายถัน ริมฝีปากร้อนชื้นบัดนี้ที่ยอดดอกอย่างหนักหน่วง และนั่นทำให้เสียงครางอื้ออึงของเจ้ากระต่ายน้อยหลุดออกมาไม่เป็นภาษา

เมื่อร่างเล็กจิกหลังเธอแน่นจนซิลกีมั่นใจว่าจะไม่ล้มลงไปแน่ มือข้างหนึ่งจึงละจากการประคองเอวหล่อนมากอบกุ่มไว้ที่เนินล่าง จัดการหยั่งรากลึกในขณะที่คนในอ้อมกอดตัวกระตุกเหมือนจะทนไม่ไหว ซิลกีทำอย่างรู้จังหวะจากการ ترددของอีกคน และใบหูที่กระดิกไปมาเพราะปลายลิ้นของเธอที่กำลังละเลงอยู่ที่เนินบน

ไม่นานนักหนูจูลูกก็สะดุ้งเฮือก กระต่ายสาวคอปับทั้งน้ำหนักทั้งหมดไว้ที่ไหล่ของเธอ ซิลกีหอบหายใจถี่ ก่อนจะก้มลงไปตวัดเก็บของเหลวชิ้นที่ไหลหลังจนท่อนขาเธอเปียกเป็นวงกว้าง ริมฝีปากบางดูดเม้มที่โคนขาอย่างหยอกเย้ยโดยไม่รู้ชะตากรรมว่าทำเจ้ากระต่ายน้อยของขึ้นอีกรอบ

ลิ้นเรียวยาวไล่กวาดต้อนของเหนียวหนืดที่ยังสัมผัสมันก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลง เธอมุดใบหน้าลงไปกดจูบที่กลีบสวย ไข่มุกกุดตันแยกดอกไม่ออกจนเจอ ปลายเกสรสมใจ ซิลกีตะโถมจูบจุดนั้นอย่างดูดดื่มเรียกเลือดจนคนใต้ร่างบิดเกร็งไปมาด้วยความทรมาน สองมือของเธอจึงต้องทำหน้าที่จับข้อเท้าทั้งสองของหล่อนไว้ให้แยกออก

ผมเปียกชื้นของเธอถูกกอบกมไว้ด้วยมือเล็ก หนูจุกดันหน้าเธอให้เข้าไปอีก กระต่ายสาวส่งเสียงสับเสียงโอดโอยจนฟังแทบไม่ได้คำ "อ้อ! ขอบ...อีก..." หล่อนรู้จักวิธีควบคุมเธอได้อย่างอยู่หมัด จนซีลก็อดไม่ได้ที่จะข้อนตามองใบหน้าของสาวเจ้าที่ตอนนี้ไม่รู้จะเป็นยังไงบ้าง

ตอนนี้หนูจุกก็ยังคงสวยที่สุด ริมฝีปากเล็กถูกเม้มเข้าหากันในขณะที่หลับตาปี ก่อนจะหอบหายใจหนักเมื่อเธอหยุดทำ ซีลก็ก็แทบจะทนไม่ไหวตอนที่เห็นคนตัวเล็กใช้มือของตัวเองบดบีบขยี้อยู่ที่มมยอด เธอเคลื่อนไหวตัวขึ้นจนเกิดเสียงสวบสาบลากผ่านผ้าห่มขึ้นไปกดจูบหล่อนอย่างกระหือหือหา ในขณะที่มือข้างหนึ่งถูกเจ้ากระต่ายจอมซนดึงไปเล่นกับกลีบดอกไม้ไปอีกแล้ว

เห็นแบบนี้ซีลก็ก็นึกมันเขี้ยวยัยตัวเล็กขึ้นมา ถึงได้ตั้งใจดูดเม้มที่คอจนเป็นรอยซ้ำ โทษฐานเอาแต่ยั่วกันจนเรื่องมันกลายเป็นแบบนี้แล้วยังไม่พอ ยังจะมาทำตัวน่ารักให้เธอเอาใจนี้อีก

เมื่อรู้ว่าอีกคนยังไม่พอใจ เธอจึงก้มลงมาดูดเม้มบีบคลึงไล่ตั้งแต่เนินอกจนถึงใต้เต้า กลีบปากจ๋ำบีบยอดข้างหนึ่งอย่างนึกสวาท "พีซีลก็...ข...เข้ามาเถอะนะคะ..." ยัยกระต่ายตัวดีร้องขอ

เธอสายหน้า "ต้องให้มันเท่ากันก่อนนะคะ" ก่อนจะเอี้ยวตัวไปดูดदनยอดอีกข้างหนึ่ง มืออีกข้างที่ไม่ได้ทำหน้าที่บีบคลึงก็ค่อยๆประคองกลีบอวบก่อนจะกดแทรกเข้าไปอย่างเบามือด้วยกลีบดอกไม้บอบช้ำ แต่คราวนี้เธอแรงจิ้งหะเร็วกว่าครั้งแรก

หนูจุกเอาแต่หลับตาไม่มองหน้ากันจนซีลก็นึกเอ็นดู จูบเปลือกตาหล่อนไปหนึ่งที่ ในขณะที่เจ้ากระต่ายน้อยซุกไซ้เข้ามาที่ซอกคอพรางกระซิบถ้อยคำร้องขอ "ห-หนูจุกขอมากกว่านี้ได้มั๊ยคะ..."

เท่านั้นแหละที่เธอแทบจะสักดกลั่นอารมณ์ไม่ให้ทำรุนแรงไม่ไหว ซีลก็ใช้ทั้งนิ้วกลางและนิ้วชี้เข้าไปสำรวจตรวจสอบ ซึ่งเจ้าของร่างก็หวีดร้องส่งเสียงดัง เธอประทับรอยจูบไว้ที่แก้มหล่อนอย่างปลอบประโลมและรองรับ กดหล่อนไว้เนิ่นนานจนร่างเล็กกระตุกเกร็งแล้วนิ่งไปพักหนึ่ง ซีลก็ทิ้งตัวลงนอนข้างๆกระต่ายสาวพรางหอบอย่างเหนื่อยอ่อน

แต่แล้วหนูจุกก็ผลักเธอออกจนซีลก็รู้สึกตกใจ แล้วร่างเล็กก็จัดการลุกขึ้นมานอนคร่อมเธออย่างเต็มรูปแบบ ตอนนั้นเองที่ซีลก็รู้แล้วว่ารอยเลอะคราบที่ขาของตนไม่ได้มาจากหนูจุกเพียงคนเดียว แล้วเธอก็ห้ามตัวเองไม่ได้ที่จะไม่มองร่างเปลือยเปล่าของอีกคนที่กำลังตกลงมาตามแรงโน้มถ่วง

“พี่ซีลก็รู้จักคำว่า**กระต่ายบนดวงจันทร์**หรือเปล่าคะ” เธอหอบหายใจถี่ พักหน้าตอบในขณะที่กระพริบตาปรือ “จันช่วยเป็นดวงจันทร์ให้หนูหน่อยนะคะ”

- แล้วก็นั่นแหละ คือนั่นเธอได้เป็นดวงจันทร์จนดวงอาทิตย์ขึ้นเลยจริงๆ -

ซีลก็ตบหน้าตัวเองรอบที่สาม ในขณะที่จ้องเบอร์มือถือที่เธอเมมว่า ‘แม่’ ก่อน จะหันไปมองกระต่ายน้อยที่กำลังหลับปุ๋ยหลังจากเสร็จกิจเป็นคืนที่สาม

เอ่อ ไซ้ เธอเกลียดตัวเองสันดีเลย **กระต่ายเป็นสัตว์ที่เชื่องสัจ** แล้วเธอก็ เชื่อแล้วว่าวันๆมันไม่ได้เอาแต่กินกับนอนอย่างเดียว หญิงสาวลูบหน้าตัวเองเบาๆ อย่างเหลืออด เธอไม่ชอบอะไรแบบนี้ และมั่นใจแล้วว่าจะต้องทำทุกอย่างให้มัน ถูกต้องไปเสียที

หัวใจที่กำลังเต้นตบตบระหว่างรอคนรับสายทำเอาซีลก็คิดอยากวางหลาย ครั้ง แต่ก่อนที่จะตัดสินใจวางนั่นแหละ เสียงตะโกนด่าจากอีกฝากก็ทำเอาเธอเบิก ตาโพล่งยื่นโทรศัพท์ออกไปไกลๆ

[โทรมาทำไมดีๆตื่นไม่รู้จักเวลาหรือไง!!!]

ซีลก็กลืนน้ำลายเอือกใหญ่ เธอหลับตาปีในขณะที่สวดภาวนา แล้วค่อยๆตั้ง สติทอดเสียงแข็ง บอกแม่ไปด้วยความมั่นใจ

“หนูมีแฟนแล้วนะแม่”

[...แกว่าอะไรนะ]

“แฟนหนูเป็นกระต่ายคะแม่”